

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou, Ph.D.
ve věci

žalobce: **J. B.**
zastoupen Mgr. Vojtěchem Jiránkem, advokátem
sídlem Žižkova 498, 54101 Trutnov

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2024, č. j. MZP/2024/232/103, sp. zn.
ZN/MZP/2023/232/228,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2024, č. j. MZP/2024/232/103, sp. zn. ZN/MZP/2023/232/228, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12. 3. 2024 domáhal zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Správy krkonošského národního parku (dále jen

„Správa“) ze dne 13. 11. 2023, č. j. KRNAP 10633/2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), kterým měl z nevědomé nedbalosti spáchat přestupek podle § 87 odst. 3 písm. n) téhož zákona, a byla mu uložena pokuta ve výši 15.000 Kč a náhrada nákladů řízení.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že se dne 6. 9. 2023 v 16:00 hod. pohyboval v klidovém území Krkonošského národního parku Hřeben východních Krkonoš mimo značené cesty, v lokalitě Studniční hory, na Lavinovém svahu, k. ú. Pec pod Sněžkou.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a v replice k vyjádření žalovaného

4. Včas podanou **žalobou** se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Žalobce má za to, že v rámci předcházejícího správního řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a napadené i prvoinstanční rozhodnutí tak byla vydána v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Od počátku řízení žalobce poukazuje na to, že se pohyboval po žluté značené turistické cestě, aniž by kdekoliv na trase, kterou se žalobce pohyboval, byl správními orgány tvrzený zákaz vstupu vyznačen. V místě, kde se měl dle Správy pohybovat, tj. u odbočky na tzv. Vojenskou cestu, označení „dvěma vodorovnými červenými pruhy absentuje“. Žalobce tak nemohl vědět, kde se hranice klidového území nachází. V žádném právním předpisu není exaktně stanovena hranice klidového území, např. dle souřadnic GPS. Na tuto skutečnost žalobce upozorňoval již dne 6. 9. 2023, strážce přírody zaznamenal turistické značení na videu a sdělil mu, že toto turistické značení je neplatné.
6. Dle žalobce tak nemůžou být pravdivá tvrzení žalovaného, že si příslušných omezení mohl a měl být vědom a že se v případě žalobce jednalo o skutkový omyl.
7. Stejně tak ve vztahu k výši uložené pokuty není pravdivé, že by Správa nehodnotila skutečnost, zda žalobce měl či neměl doklady u sebe, ale pouze skutečnost, že se stráží přírody nespolupracoval. Ten opakovaně při komunikaci se stráží přírody uváděl své jméno, sám domluvil s Policií ČR způsob setkání tak, aby ta nebyla nucena zajíždět do daného místa. Žalobce se tak nevyhýbal ztotožnění.
8. Výše pokuty je podle žalobce nepřiměřená, ten se pěšky pohyboval po krátkou chvíli v místě, kam si myslel, že může, nepohyboval se mimo cestu, a ani netrhal žádné rostliny a ani je nijak neničil.
9. Navrhuje zrušit napadené rozhodnutí, případně úplně upustit od uložení pokuty či ji snížit na částku 1.000 Kč.
10. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný se ve svém vyjádření nijak nevyjadřuje k tomu, co namítá ve své žalobě, pouze cituje jednotlivá ustanovení zákona s tím, že je zřejmé, že žalovaný nepochopil, na co žalobce svými námitkami naráží. Hranici klidového území tak, jak je vymezena opatřením obecné povahy, není možné určit konkrétně. V terénu je pak tedy nutné tuto hranici vytyčit, aby se osoby, které se v daném místě pohybují, mohly orientovat a vědět, kde hranice začíná a končí.

11. Pokud by žalovaný věnoval dostatečnou pozornost videozáznamu, zjistil by, že v místě, kde byl žalobce konfrontován stráží přírody, jsou umístěny turistické značky, na které žalobce upozorňuje (v době 10:30 a 27:13 videozáznamu). Odpověď strážce přírody „ta značka není platná, rozhodující jsou mapy“ není pravdivé a odporuje znění ZOPK.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 4. 2024 uvedl, že Klidové území Hřebeny východních Krkonoš (s označením KU02_KRNAP – Hřebeny východních Krkonoš) bylo vyhlášeno opatřením obecné povahy ze dne 21. 5. 2020, č. j. MZP/2020/620/905. Grafické znázornění klidového území je uvedeno v příloze č. 1 tohoto opatření.
13. Dále odkázal na § 17 odst. 1 a 2 ZOPK s tím, že klidová území byla vymezena s ohledem na v nich vyskytující se citlivé druhy živočichů a zranitelných ekosystémů.
14. Žalobce dle žalovaného připustil, že se uvedeného skutku dopustil, ale učinil tak nevědomě. Tato skutková podstata však nevyžaduje úmyslné zavinění. Tak, jak je zaznamenáno na videu pořízeném stráží přírody, několikrát zmínil, že má k dispozici pouze papírovou mapu. To však žalobce nezbavuje viny, když ten se pohyboval v místech vyznačených Správou jako klidové území, která jsou stanovena opatřením obecné povahy.
15. Podle žalovaného tak byl skutkový stav dostatečně zjištěn a prokázán.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy shledal nepřezkoumatelnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav

17. Správa dne 7. 9. 2023 obdržela od strážců přírody M. P. (X) a L. Š. (X) podnět k zahájení správního řízení, jeho součástí byl úřední záznam. Z něj vyplynulo, že dne 6. 9. 2023 při výkonu strážní služby v oblasti Luční a Studniční hory před 16:00 hod. spatřili z Modrého sedla z Letní cesty osobu pohybující se mimo značenou turistickou cestu v klidovém území v lokalitě Lavinového svahu v Modrém dole, muže ve věku cca 50 let. Po sdělení, že se nachází v klidovém území národního parku, mimo značenou turistickou cestu, odpověděl, že má starou turistickou mapu a toto místo je značeno jako cesta. Po opětovné výzvě k předložení dokladu totožnosti uvedl, že doklady u sebe nemá. Muž neakceptoval výzvu k setrvání na místě do příjezdu Policie ČR, sbalil si věci a odcházel směrem k památníku Obětem hor. Tam dále odbočil na Letní cestu a pokračoval směrem k Výrovce, kde odbočil směrem na Richtrovy boudy. Mezi Výrovkou a Richtrovými boudami byl muž - žalobce ztotožněn hlídkou PČR OOP Svoboda nad Úpou. Nesouhlasil s projednáním přestupku v příkazním řízení, z celého jednání byl pořízen videozáznam na služební kameru a dále na kameru Davida Papíka.

18. Z videozáznamu pořízeného M. P. soud mj. seznal, že žalobce dne 6. 9. 2023 v cca 16:00 seděl v klidovém území Hřebeny východních Krkonoš, v místě bývalé turistické trasy – Vojenské cesty, na souřadnicích GPS 50.723796 15.696888. Kolem místa, kde žalobce seděl, je patrný cca 1-1,5 metr široký travnatý pás, který je z obou stran lemován lány borůvčí. Poté, co žalobce stráž přírody upozornila na to, že se nachází v klidovém území mimo značenou trasu, uvedl, že si uvědomuje, že je v klidové zóně, nicméně si není vědom toho, že se nachází mimo značenou trasu, když výše se nachází žluté turistické značení, které je zaznamenáno na videu v čase 16:23:09, strážce přírody konstatoval, že „značka není platná, rozhodující jsou mapy“.
19. Dne 13. 9. 2023 vydala Správa příkaz, č. j. KRNAP 08721/2023, kterým žalobce uznala vinným z výše uvedeného přestupku, a to z vědomé nedbalosti. Proti němu žalobce v zákonné lhůtě podal odpor, ve kterém uvedl, že byl přesvědčen, že se v klidovém území pohyboval po značené cestě, tak jak mu povoloval návštěvní řád KRNAP.
20. Ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 31. 10. 2023 žalobce uvedl, že se pohyboval Modrým dolem směrem na Luční boudu. Ještě před cca třemi lety byla v letním období cesta jednoznačně označena jako uzavřená a využívána jako tzv. zimní cesta, několik posledních let zde byla pouze info tabulka klidové zóny. Tuto změnu si žalobce vysvětlil jako snahu Správy odlehčit přetíženým turistickým trasám. Zmíněná trasa byla zřetelně značena a na několika místech v ní byla prořezána kleč a řez byl odborně ošetřen, cesta tak postrádala znaky neznačené a neudržované trasy. Stejně tak nesouhlasil s postihem, který několikanásobně převyšuje pokutu vyměřenou za jiné mediálně známé případy.
21. Posléze bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí. V němž Správa ve vztahu ke shromážděným důkazům konstatovala, že přestupkové jednání a jeho rozsah jsou prokazatelně zaznamenány, zdokumentovány a vyhodnoceny. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se skutku dopustil z nevědomé nedbalosti a v návaznosti na tvrzení uvedená ve vyjádření k podkladům rozhodnutí konstatoval, že tvrzení obviněného nejsou pravdivá. Cesta mezi Studničními boudami a Výrovkou je pouze zimní cestou, což je v turistických mapách uvedeno. Měl též za to, že jednání žalobce nebylo způsobeno jen např. dezorientací v terénu. Omyl žalobce je neomluvitelný, neboť ten mohl skutečnosti, o kterých se mýlil, zjistit nebo se s nimi jinak seznámit, přesto tak neučinil. Pokuta ve výši 15.000 Kč byla stanovena jako přiměřená ke zjištěným okolnostem a k charakteru prokázaného protiprávního jednání, když činí jen 15 % z horní hranice zákonné sazby za tento přestupek. Za přitěžující okolnost byla zohledněna skutečnost, že nespolupracoval se stráží přírody, z místa zjištění odešel a bez zásahu policie by k jeho ztotožnění nedošlo.
22. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání s tím, že žalobce měl a má za to, že byl oprávněn užít pro chůzi tzv. Vojenskou cestu vedoucí z Modrého dolu do Modrého sedla. V místě, kde se měl žalobce dopustit přestupku, resp. před vstupem do tohoto území označení dvěma vodorovnými pruhy absentovalo, žalobce tak nemohl vědět, kde se hranice klidového území nachází. Navrhl provést místní šetření a předložil fotografie infomační tabule TK 825. Při úvaze o výši trestu Správa podle něj dostatečně neuvedla, čím se řídila.
23. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že souhlasí se Správou, že jednání žalobce je nutné posoudit jako přestupkové s tím, že ten se v lokalitě pohyboval ze své vlastní iniciativy, když šel po bývalé turistické cestě a příslušných omezení si mohl a měl

být vědom. Klidové území Hřebenů východních Krkonoš bylo stanoveno opatřením obecné povahy MŽP veřejnou vyhláškou ze dne 21. 5. 2020, č. j. MŽP/2020/620/905, a v terénu je vyznačeno pásovým značením stojících na stromech nebo cedulemi na sloupcích na cestách a dále tabulí s textem „klidové území národního parku“ a dále tabulí s textem obsahujícím informace o podmínkách pohybu osob v klidovém území a dále tabulí s textem obsahujícím informace o podmínkách pohybu osob dle vyhlášky č. 45/2018 Sb., o plánech péče, zásadách péče a podkladech k vyhlášení, evidenci a označování chráněných území. Námitka žalobce týkající se použité cesty (turisticky značené) je dle žalovaného irelevantní, i pokud by se žalobce mýlil, a domníval, že se nenachází v klidovém území, jednalo by se o skutkový omyl, takové jednání by bylo posouzeno jako nedbalost. Též konstatoval, že z pořízeného videozáznamu je zřejmá nespolupráce žalobce se stráží přírody, i skutečnost, že z místa odešel. Správa nicméně při stanovování výše pokuty nehodnotila skutečnost, zda žalobce měl či neměl doklady u sebe, ale pouze skutečnost, že nespolupracoval. Přestupkové chování nebylo bagatelní, pokuta přitom byla uložena výrazně při dolní hranici zákonného rozmezí (horní hranice pokuty je 100.000 Kč).

Právní posouzení

24. Nadepsaný soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba je důvodná.**
25. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS) a že správní soudy neprovádějí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS).
26. Soud musí vždy v první řadě posoudit, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS) zdůrazňuje, že soud je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
27. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádával s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
28. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
29. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy

- vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992-23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
30. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.
31. Podle § 17 odst. 2 ZOPK *v klidových územích národního parku je zakázáno pohybovat se mimo cesty nebo trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, s výjimkou vlastníků a nájemců pozemků při vstupu na jejich pozemky, členů základních složek integrovaného záchranného systému, obecní policie, ozbrojených sil České republiky, Celní správy České republiky, Vězeňské služby České republiky, pracovníků dalších orgánů veřejné moci, pracovníků odborné organizace státní památkové péče, pracovníků veterinární služby, pracovníků správců vodních toků a provozovatelů vodovodů a kanalizací, energetických soustav, ropovodů, produktovodů a veřejných komunikačních sítí při plnění jejich úkolů. Při vyhrazení cesty nebo trasy může orgán ochrany přírody stanovit podmínky týkající se rozsahu, způsobu a času pohybu na této cestě nebo trase.*
32. Podle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.*
33. Mezi stranami je nesporné, že žalobce se v inkriminovanou dobu nacházel klidovém území národního parku v místě, které se objektivně nachází mimo cestu nebo trasu vyhrazenou orgánem ochrany přírody. Sám žalobce tuto skutečnost už i během správního řízení připustil. Jelikož je fyzickým osobám je dle § 17 odst. 2 ZOPK zakázáno se v klidových územích národních parků se pohybovat mimo cesty nebo trasy vyznačené orgánem ochrany přírody, došlo tímto jednáním k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK. Lze konstatovat, že se žalobce pohyboval v lokalitě Studniční hora, na Lavinovém svahu, k. ú. Pec pod Sněžkou, která se nachází v klidovém území Hřebeny východních Krkonoš, které bylo stanoveno výše uvedeným opatřením obecné povahy.
34. Opatřením obecné povahy č. 8/2020 vydaným KRNAP ze dne 15. 12. 2020, č. j. 11206/2020, se v lokalitě Hřebeny východních Krkonoš, vyhrazují trasy k pohybu osob s tím, že „v terénu budou trasy označeny informačními tabulemi oznamujícími jejich zrušení a zákaz vstupu do lokality“. V návštěvním řádu KRNAP (II. Výčet aktivit a na ně vázaných limitů a omezení) je uvedeno, že „v celém pohoří je tzv. pásové značení ve čtyřech základních barvách – červené, modré, žluté, zelené (na polské straně navíc v černé)“.

35. Předmětem sporu je tak výlučně otázka, zda bylo v předcházejícím správním řízení prokázáno, že žalobce se mimo vyhrazenou trasu dostal zaviněně, když ten od počátku tvrdí, že se pohyboval po žlutě vyznačené turistické trase, tedy zda byla prokázána subjektivní stránka skutkové podstaty.
36. Zde platí podle analogického použití § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), že k odpovědnosti za kázeňský přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 15 odst. 2 přestupkového zákona je přestupek spáchán úmyslně, pokud pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Podle § 15 odst. 3 přestupkového zákona je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
37. Ve spáchání přestupku ve smyslu § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK tak dle § 15 odst. 1 přestupkového zákona postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti. Soud činí tedy dílčí závěr, že oba správní orgány byly povinny prokázat bez důvodných pochybností, nejméně to, že žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že sešel z vyhrazené trasy. Nebylo-li by učiněno takové zjištění, nemohl být učiněn právní závěr o zavinění žalobce nejméně ve formě nevědomé nedbalosti, což by vylučovalo odpovědnost žalobce za předmětný přestupek.
38. Soud proto vzhledem k žalobním námitkám, které směřovaly do prokázání zavinění žalobce, prověřil odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, to znamená, k jakým zjištěním oba správní orgány ohledně zavinění žalobce dospěly a čím svá zjištění odůvodnily.
39. Soud konstatuje, že žalobce již během jednání se strážci přírody žalobce upozorňoval na skutečnost, že místo, kde seděl, se nacházelo na vyhrazené trase. Tato trasa byla též patrna v terénu, a na výše položeném kameni se nacházela žlutě vyznačená turistická značka. Strážce přírody v reakci na toto tvrzení uvedl, že tato značka není platná.
40. Lze shrnout, že ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani v prvoinstančním rozhodnutí nebyl přezkoumatelně odůvodněn závěr o tom, že vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům žalobce měl a mohl vědět, že se nachází mimo vyhrazenou trasu. Správa se s umístěním žlutého turistického značení v místě nevypořádala, když konstatovala, že jeho tvrzení nejsou pravdivá. Žalovaný se k námitce o použití turisticky značené cesty vyjádřil tak, že je irelevantní, když na cestách jsou umístěny informační tabule pro návštěvníky. Stejně jako ve vyjádření k žalobě žalovaný vztahoval skutkový omyl žalobce nikoliv k záměně trasy, ale k tomu, že žalovaný se neměl být vědom toho, že se nachází v klidovém území. Toho si však dle videozáznamu byl žalobce dostatečně vědom.
41. Z napadeného rozhodnutí není seznatelné, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěru o zavinění žalobce ve formě nevědomé nedbalosti. Správní orgány se tak ve svých rozhodnutích dostatečně nezabývaly prokázáním zavinění žalobce (své závěry týkající se zavinění dostatečně neodůvodnily), což soud vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Závěry o zavinění, které podmiňovaly odpovědnost žalobce za přestupek, totiž nebyly, ani stručně, srozumitelně odůvodněny, kdy tím zároveň nebyla vypořádána jeho obhajoba. Napadené rozhodnutí tak šlo za hranice zachování práva žalobce na spravedlivý proces v rozsahu odpovídajícím správnímu řízení o přestupku.

42. Správní orgány měly skutkovou verzi žalobce řádně posoudit a ve svých rozhodnutích přezkoumatelně odůvodnit, zda a proč je prokázáno zavinění žalobce ve formě nevědomé nedbalosti. Závěr o zavinění je nutno odůvodnit, nikoli pouze zkonstatovat (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50, bod 17), současně se tak správní orgány *de facto* vypořádají s námitkou žalobce, že si nebyl vědom toho, že se nachází mimo vyhrazenou cestu, když následoval cestu označenou turistickým značením.
43. V obou správních rozhodnutích absentují hlubší úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení důkazů, klíčový důkazní prostředek – videozáznam, nebyl vyhodnocen. Byť se v textu hojně citují jednotlivá ustanovení zákona, nelze z něj seznat, na základě čeho správní orgány dospěly k dílčím závěrům prezentovaným v jejich rozhodnutích. Soud si tedy ve vztahu k závažnosti jednání pokládá otázku, zda je vůbec možné označit jednání odpovídající předmětné objektivní stránce skutkové podstaty přestupku za bagatelní, obdobně též zda lze považovat pokutu uloženou ve výši 15 % z horní hranice zákonné sazby za „výrazně při dolní hranici zákonného rozmezí“. V této části by bylo vhodné případně zhodnotit, jak vysoké pokuty Správa za jednání s obdobnou závažností a následkem v jiných případech uložila.

V. Závěr a náklady řízení

44. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak učiní zjištění, která mohou být relevantní pro posouzení, zda žalobce nejméně měl a mohl vědět, že se nachází mimo značenou trasu. Zjištěné skutečnosti řádně vyhodnotí a své závěry ve svém rozhodnutí náležitě odůvodní. V případě, že žalovaný takto dospěje k závěru o spáchání přestupku ze strany žalobce, pak se v novém rozhodnutí též přezkoumatelně vypořádá i s přiměřeností výše pokuty - zejména ve vztahu ke zjištěnému průběhu přestupkového jednání, k míře jeho zavinění a dále se bude muset zabývat všemi žalobcem předloženými důkazními prostředky, případně řádně odůvodnit, proč tak neučinil.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 9.800 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200 Kč, kterou tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], 2 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku

(§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. května 2024

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně